

vďační za to, že nás prijali tak srdečne, nemali voči nám nejaké predsudky a boli ochotní nám pomáhať vo všetkých smeroch. Počas stáže sme sa, bohužiaľ, stretli aj s najťažšou stránkou práce v tomto zariadení, ktorá je však taktiež súčasťou paliatívnej starostlivosti. Uvedomili sme si, že náš život je dar, ktorý by sme si mali vážiť a čo najlepšie ho využiť v prospech iných a v prospech samých seba. Upevnili sme si názor, že naším poslaním je pomáhať druhým, vedť: „Každý krok v živote je krokom k smrti.“ Aj keď si väčšina ľudí myslí, že pracovať v hospici má len negatívne stránky, je, podľa nás, na omyle, pretože už len ten úsmev na tvárach pacientov nás dokáže zahriať pri srdci. Aj napriek ich veľkému trápeniu ich často neopúšťa zmysel pre humor a aj oni nám vedia spríjemniť deň svojimi výrokmi: „Ako ste sa vyspali? Dobře! A kde jsem?“, „Kolikátího je dnes?? 14-teho. No, do prdele, zase jsem o den starší!“

Podľa nás, veľa mladých ľudí rieši problémy, ktoré sú zanedbateľné v porovnaní s problémami ľudí, ktorí sa nachádzajú tu, pretože aj TU sú mladí ľudia, ktorých život sa nezadržateľne

blíži ku koncu. Častokrát sa stretávame s prípadmi klientov, ktorých životy by sme najradšej predĺžili minimálne o polovicu. Život je nevyspytateľný, a preto sa im snažíme zlepšiť kvalitu života až do posledných chvíľ, keď ako raz povedal jeden múdry filozof a matematik Albert Einstein: „Hodnota človeka nie je v tom, čo urobil pre seba, ale čo urobil pre iných.“

Milí spolužiaci, dovoľte mi na záver citovať nemeckého básnika Christiana Friedricha Hebbela, ktorý povedal: „Život je len

otvorenie a zatvorenie očí. Záleží iba na tom, čo počas tejto krátkej chvíle uvidíme.“

Počas nášho pobytu v hospici sme cez tieto krátke chvíle videli nespočetné množstvo ľudských osudov, ktoré boli pre nás motiváciou byť nápomocný ľuďom, ktorí to potrebujú. Pretože to je poslaním každého zdravotníka a pre mňa osobne je toto ten najdôležitejší poznatok zo stáže. Pevne verím, že každé vaše otvorenie a zatvorenie očí na praxi, ale aj v živote, vám dá možnosť vidieť to, čo sme videli aj my v hospici, že budete dobrými zdravotníkmi.

Na úplný záver by som rada pridala pár vtipných momentov, ktoré sme zažili pri našej rozlúčke s pacientmi:

„Pani XY, my už odchádzame späť na Slovensko, tak dovidenia...“ Odpoveď: „A kde ste byli?“

„Tak sa držte pani XY, my už odchádzame...“ Odpoveď: „A nemáte klobásu???“

KAMILA

